

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 104 / III Legislatura / Vuitè període

Divendres, 27 de setembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 76

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de dotze del matí i tretze minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Propostes de resolució de l'A. P. del Centre Democràtic i Social

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5255).

Propostes de resolució del G. P. Popular

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 5255).

Propostes de resolució del G. Mixt

Torn a favor: I. Sr. Sabanza (M) (p. 5256).

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor: I. Sr. Clotas (S) (p. 5257).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC) (p. 5259).

Propostes de resolució de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5260).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 5261).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per fer un aclariment i l'I. Sr. Sesnilo (CiU) li respon (p. 5263).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per retirar la proposta de resolució núm. 1 (p. 5263).

Proposta de resolució de l'A. P. del Centre Democràtic i Social

Votació de la proposta núm. 2: rebutjada per 45 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions (p. 5263).

Propostes de resolució del G. P. Popular

Votació de la proposta núm. 1: rebutjada per 3 vots a favor, 71 vots en contra i 46 abstencions (p. 5263).

Votació de la proposta núm. 2: rebutjada per 3 vots a favor, 71 vots en contra i 46 abstencions (p. 5263).

Votació de la proposta núm. 3: rebutjada per 11 vots a favor, 101 vots en contra i 6 abstencions (p. 5263).

Votació de la proposta núm. 4: rebutjada per 3 vots a favor, 113 vots en contra i cap abstencions (p. 5263).

Propostes de resolució del G. Mixt

Votació de la proposta núm. 1: rebutjada per 13 vots a favor, 69 vots en contra i 43 abstencions (p. 5264).

Votació de la proposta núm. 2: rebutjada per 13 vots a favor, 69 vots en contra i 43 abstencions (p. 5264).

Votació de la proposta núm. 3: rebutjada per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 42 abstencions (p. 5264).

Votació de la proposta núm. 4: rebutjada per 14 vots a favor, 109 vots en contra i 3 abstencions (p. 5264).

Votació de la proposta núm. 5: rebutjada per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 7 abstencions (p. 5264).

Propostes de resolució del G. Socialista

Votació de les propostes núms. 1 i 3: rebutjades per 42 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions (p. 5264).

Votació de les propostes núms. 2, 4 i 5: rebutjades per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5264).

Votació de la proposta núm. 6: rebutjada per 52 vots a favor, 69 vots en contra i 5 abstencions (p. 5264).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Votació de la proposta núm. 1: rebutjada per 13 vots a favor, 110 vots en contra i cap abstenció (p. 5264).

Votació de l'apartat c) de la proposta núm. 2: rebutjada per 49 vots a favor, 72 vots en contra i 5 abstencions (p. 5264).

Votació de la propostes núms. 2, 3, 4 i 5: rebutjades per 14 vots a favor, 109 vots en contra i 3 abstencions (p. 5264).

Votació de l'apartat 9, de la proposta núm. 6: rebutjat per 13 vots a favor, 113 vots en contra i cap abstenció (p. 5264).

Votació de la resta de la proposta núm. 6: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Propostes de resolució de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Votació de la proposta núm. 1: rebutjada per 5 vots a favor, 114 vots en contra i 7 abstencions (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 2: rebutjada per 12 vots a favor, 114 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 3: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 4, fins «aquí»: rebutjada per 12 vots a favor, 113 vots en contra (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 5: rebutjada per 12 vots a favor, 113 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 6: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 7: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 8: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i 10 abstencions (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 9: rebutjada per 12 vots a favor, 114 en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 10: rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció (p. 5265).

Votació de la proposta núm. 11: rebutjada per 3 vots a favor, 114 vots en contra i 9 abstencions (p. 5265).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Votació del punt 1 de la proposta núm. 1: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 5265).

Votació del punt 2 de la proposta núm. 1: aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 5266).

Votació del punt 3 de la proposta núm. 1: aprovat per 74 vots a favor, 3 en contra i 49 abstencions (p. 5266).

Votació de la proposta núm. 2: aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 5266).

Votació de les propostes núms. 3, 4 i 5: aprovades per 72 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions (p. 5266).

Explicació de vot: I. Sr. Clotas (S) i I. Sr. Saura (IC) (p. 5266).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 76.3

La sessió es reprèn a dos quarts de dotze del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i de Medi Ambient.

**Debat sobre l'orientació política general
del Consell Executiu (Continuació.)**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervenció: Agrupació Parlamentària del CDS; en segon lloc, Grup Parlamentari Popular; tercer, Grup Parlamentari Mixt; quart, Grup Parlamentari Socialista; cinquè, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; sisè, Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, setè, Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Hi ha, per a cada proposta, un torn a favor i, facultativament, un torn en contra. Una vegada defensades totes les propostes, es procedirà a la votació, pel mateix ordre. Finalment, hi haurà possibilitat d'un torn d'explicació de vot. Els temps seran, per als grups parlamentaris, deu minuts, i, per a les agrupacions, set minuts i mig.

Per l'Agrupació Parlamentària del CDS, té la paraula l'illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats... De forma molt breu, els dos eixos que van presidir la nostra intervenció del dia d'ahir en aquest debat de política general van ser dedicats als dos elements que considerem clau per a la mesura del grau d'autonomia d'un país, és a dir, el nivell de competències en matèria de seguretat ciutadana i el sistema de finançament adequat.

Justament per això hem presentat dues propostes de resolució, la primera de les quals pretén que aquest Parlament insti el Consell Executiu a continuar les negociacions amb el Govern central per tal d'adequar el procés de desplegament dels mossos d'esquadra a l'acord que va prendre aquest Parlament, el 9 de maig de 1985, quan va decidir el model policial per a Catalunya. No m'estendré en més argumentacions, perquè jo crec que la nostra intervenció d'ahir, doncs, va justificar plenament aquesta proposta de resolució que ara presentem davant la Cambra.

La segona qüestió, que va..., en la qual va consistir un dels eixos de la nostra intervenció, va estar dedicada al nivell de finançament autonòmic, que vàrem considerar com a plenament insatisfactori. Vàrem aportar dades a la Cambra, vàrem aportar dades de relació amb altres comunitats autònomes, i vàrem, sobretot, aportar criteris per a la determinació del nou model de finançament autonòmic que ha de substituir el fins ara vigent, o el que estarà vigent fins al 31 de desembre d'enguany. Des d'aquesta consideració, la segona proposta de resolució que sot-

metem a la seva consideració, senyores diputades, senyors diputats, pretén que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a continuar les negociacions amb el Govern central per tal d'assolir un nou sistema de finançament autonòmic, que haurà de respectar els quatre principis que ahir defensàvem, també: de suficiència econòmica, autonomia financera, solidaritat amb la resta de comunitats autònomes i corresponsabilitat fiscal.

Amb l'esperança, que no seguretat, que aquestes dues resolucions tindran el suport de la Cambra, doncs, jo no tinc res més a dir.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

Correspon ara al Grup Popular. Té la paraula l'illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: També molt breument, senyor President, senyores i senyors diputats. A partir del nostre posicionament en est debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, lo Grup Parlamentari Popular sotmet a la consideració de la Cambra quatre propostes de resolució que d'alguna manera donen resposta raonada a determinades preocupacions col·lectives i que en lo seu discurs les va exposar el propi President de la Generalitat, quan en paraules ben concretes se referia —encara que de passada—, se referia a l'economia de gestió, o més extensament parlava de la competitivitat, o millor encara quan expressava renovades queixes referides al conjunt dels recursos econòmics.

I amb estos antecedents, los posicionaments d'ahir dels respectius grups parlamentaris van assenyalar que implícita o explícitament compartim estes preocupacions, encara que amb criteris de gestió ben diferents que res tenen a veure amb la sistemàtica que emplea l'actual Consell Executiu. És evident que el Govern de la Generalitat no té comportaments estables de quin és o quin ha de ser lo volum que volem que tingui la nostra Administració, i que el nostre Grup parlamentari i est Diputat reiteradament han vingut anunciant i denunciant, en ordre a una sobredimensió i com a conseqüència, la disfuncionalitat, que reclama una influència directiva i restrictiva, amb totes les conseqüències. Això significa que 106.000 persones al servei de la Generalitat és una xifra prou respectable, que demana, fins i tot amb caràcter urgent, normes d'aplicació relatives als principis d'eficàcia, de productivitat, de dedicació, de control i, per descomptat, normes de promoció interna, amb l'objectiu de reorientar la nostra Administració. Quan tant se parla estos dies de modernitat i de competitivitat, queda assumit per part de tots que Catalunya, i per raons òbvies, tenim una major responsabilitat, que comença amb l'exemple d'adequar l'Administració pública als nivells que exigeixen los canvis notables i les transformacions profundes que experimenta la nostra societat.

No es tracta aquí d'exercitar una crítica oberta a les dimensions i als volums referits —en tot cas ja tindrem ocasió de criticar-ho al debat de pressupostos—, sinó que més prompte la proposta de resolució del Grup Popular intenta aportar criteris, si es vol, científics i tècnics, com a única possibilitat de resoldre un problema que pot resultar incontrolable fins i tot per la seva pròpia inèrcia.

Amb estos antecedents apareixen conceptes equivocats en alguns discursos institucionals, quan los comentaris respecte de

l'eficàcia, de l'eficiència i de la competitivitat se traslladen, a través d'estos discursos institucionals, al conjunt de Catalunya, i damunt s'estableixen comparacions amb la resta d'Espanya i amb Europa, que quasi sempre se fonamenten estes comparacions, per part del Govern de la Generalitat, en la falta d'homogeneïtat. I amb estes afirmacions no faig altra cosa que situar-me en lo context..., més que del nostre discurs, en lo context del discurs del propi senyor Pujol.

Per exemple, quina és la situació de la nostra estructura industrial? No creu que el Consell Executiu ha perdut de vista que el desenvolupament econòmic ha sigut sectorial i de concentració i que el desenvolupament econòmic s'ha manifestat essencialment en el sector industrial? Quin serà el comportament, per una altra part, del nostre sector financer després de la reforma de les borses, però sobretot a partir de la liberalització dels mercats de capitals? Quin és lo progrés que experimenta la pròpia tecnologia en relació als països més avançats de la Comunitat Econòmica Europea? Quines són les inversions estrangeres que relament s'imputen com a inversions reals, si resulta que no té la Generalitat cap estudi rigorós que determini quins són los *inputs* que aporta la mateixa economia catalana per tal de no desvirtuar les xifres que es manegen a l'hora de parlar d'inversions estrangeres a cosa nostra?

Són estes incògnites les que, per mediació de les comissions d'experts que proposa el Grup Popular, poden quedar objectivament identificades i controlades com a punt de partida per tal de renovar, amb criteris tècnics i també polítics, l'orientació administrativa de tot allò que constitueix lo conjunt d'atribucions que legalment té assignades la Generalitat en l'exercici de les facultats i de les competències que li són pròpies.

La tercera proposta de resolució insta el Consell Executiu a prendre les mesures necessàries per tal que la corresponsabilització fiscal, a més de l'àmbit pressupostari de gestió i de la despesa, a més afronti l'àmbit de l'ingrés. L'objectiu és un i ben concret: la reducció de la pressió fiscal amb criteris de racionalitat a l'hora de determinar, per exemple, els traspassos als ajuntaments que evitin la creació de nous impostos municipals o, en definitiva, evitar nous gravàmens al conjunt de les nostres activitats econòmiques, que amb lo sistema actual suporten uns costos de transacció que situen la fiscalitat municipal catalana en un terç per damunt de la resta de fiscalitats de les comunitats autònomes.

La política monetària, s'ha dit i és cert que comporta que els costos financers a Espanya siguin de l'ordre d'un 34% més elevats que a la mitjana de països comunitaris. Lo que passa és que el President de la Generalitat, en fer esta afirmació, se li va oblidar comentar que, a qualsevol país, unes mesures monetàries aplicades en solitari sempre són insuficients si no van acompanyades d'una política fiscal que tingui en compte l'esforç de creació de riquesa. També són certes les dades negatives referides a la inflació, a la balança comercial, al dèficit per compte corrent, al creixement del cost laboral unitari i a la desacceleració dels ratios de productivitat. Això és cert. Però també és veritat que des del Govern català no s'ha produït amb fermesa un impuls institucional que considerés els problemes o les prioritats que suporta lo conjunt de l'activitat econòmica catalana.

Amb unes altres paraules, és innegable que, perquè una autonomia funcioni, ha de tenir indispensablement una economia

suficient i consignada amb puntualitat. Però també és innegable que, perquè els negocis vagin bé, la gestió d'aquests ha de ser exercitada per gent que tingui ofici.

I, per últim, la quarta proposta de resolució insta el Consell Executiu a continuar —i llegeixo literalment—, «a continuar aprofundint tant en l'àmbit institucional i polític, i amb la participació de totes les forces polítiques, des de la voluntat d'una Catalunya integrada a Espanya i a Europa, al manteniment i a l'increment dels nostres nivells d'autogovern, de la nostra identitat cultural, de la dualitat lingüística i d'una convivència amb ple respecte i lleialtat al marc constitucional».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari Mixt, «subgrup» Esquerra Catalana, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, a resultes del debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, els diputats d'Esquerra Catalana presentem a la seva consideració cinc propostes de resolució que tracten d'emmarcar i sintetitzar la intervenció que ahir va fer el nostre representant, el senyor Hortalà. Aquestes cinc resolucions es refereixen a qüestions relacionades amb els sectors agrari, financer, industrial, de finançament, i d'aprofundiment en el procés d'obtenir més poder per a Catalunya, amb base en la recuperació de la nostra sobirania nacional i amb indicació de l'ús que en volem fer i el destí que li volem donar.

Així, i en el mateix ordre, s'insta el Govern de Catalunya a realitzar els tràmits necessaris perquè la Generalitat tingui capacitat d'informació i, si s'escau, de decisió en el si del Banc de Crèdit Agrícola, amb la finalitat de facilitar els ajuts derivats de l'anomenat Decret 808; a reformar les seves polítiques al món financer amb la finalitat de guanyar major quota de significació en aquest àmbit i, en aquest sentit, promoure la creació d'un banc públic català, que, com a banc de la Generalitat, fonamenti les seves funcions a partir de la coordinació i ampliació de les potestats pròpies de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari; a presentar novament un projecte de llei relatiu a la participació de la Generalitat en la gestió del sector públic estatal radicat a Catalunya, d'acord amb el que preveu l'article 53 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; a continuar les negociacions relatives per poder disposar, dins dels canvis immediats que s'han de realitzar en el sistema de finançament, de la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, amb la perspectiva d'arribar a un sistema de concert, i, en cinquè lloc, a fer els estudis necessaris i els tràmits adients per tal d'iniciar les gestions oportunes que possibilitin l'obtenció de més poder per a Catalunya mitjançant la reforma de l'Estatut i de la Constitució, amb la perspectiva d'un sistema confederal a l'Estat com a millor model per garantir els interessos nacionals, la trajectòria històrica i les quotes assumibles de solidaritat.

No cal entrar, doncs, en més explicacions, ja que ahir en van tenir vostès prou detall en les nostres intervencions. El que sí que els volíem anunciar és el nostre vot favorable a totes aquelles propostes d'altres grups que estiguin en el mateix sentit de les nostres, i també dir-los que no podrem votar favorablement aquelles propostes referents a la nostra relació amb l'Estat central la finalitat de les quals no sigui la confederal, i les que vulguin insistir a mantenir l'actual model competencial o que

qüestionin la independència d'aquest Parlament a l'hora d'impulsar les accions de control sobre l'Administració de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, acabem d'assistir una vegada més a un debat d'orientació política general, un debat molt important, com tots els debats d'orientació política general, pels seus continguts, però especialment, en aquest cas, des del nostre punt de vista, perquè ha contribuït a aclarir, a clarificar, posicions que probablement els darrers mesos, les darreres setmanes, havien desconcertat una mica l'opinió pública. I dels debats produïts al llarg d'aquests dos dies, i del debat, i del pronunciament per part del President de la Generalitat, creiem que s'ha contribuït a clarificar aquestes inquietuds que subsistien en l'opinió pública. Des d'aquest punt de vista, creiem, per tant, que aquest debat és un debat molt important.

El President del meu Grup parlamentari, el senyor Raimon Obiols, va dreçar ahir la seva intervenció en dos eixos fonamentals: la crítica de les mancances de l'acció de govern i la crida a l'acord sobre els objectius bàsics de desenvolupament del nostre autogovern —ell en parlava: la «veu unida» com a expressió de la força de Catalunya. Des d'aquest punt de vista s'ha guiat, la intervenció del President del nostre Grup, l'actuació del Grup parlamentari, les propostes de resolució que avui presentem a la seva consideració: la proposta de cercar l'acord entre, si és possible, totes les forces parlamentàries, fonamentalment amb la força majoritària que dona suport al Govern, entorn a aquest eix bàsic que és el compromís del desenvolupament del nostre autogovern. En dues direccions: en la construcció i en el perfeccionament autonòmic i en la construcció europea. Sobre aquests dos eixos va establir-se la intervenció ahir de Raimon Obiols.

Haig de dir —i lamento dir-ho— que, malgrat que del debat entre el President de la Generalitat i el President del Grup parlamentari es pogués observar una gran coincidència positiva entorn aquests dos grans eixos d'aprofundiment del nostre govern, no es reflecteix en la presentació de les propostes de resolució l'acord que hauríem entès nosaltres com a molt positiu, que va ser possible l'any 1990 i que, malgrat aquestes coincidències de projecte polític, de desenvolupament institucional, d'aprofundiment de l'autogovern i de projecció cap a la Comunitat Econòmica Europea, hi hagués entre el President de la Generalitat i el President del Grup parlamentari, no sigui possible aquest esforç d'acord, bàsic amb aquests objectius i en aquesta estratègia. El Grup Socialista ho ha intentat, i ho ha intentat insistentment. Fa gairebé una setmana i mitja el President del nostre Grup ho va anunciar des d'una roda de premsa. Jo mateix em vaig posar en contacte amb el Grup de la majoria, per sol·licitar-los el treball d'un esforç en comú en aquesta direcció. Reiteradament ens hem adreçat al Grup de la majoria i ha sigut del tot impossible, perquè el Grup de la majoria no ha acceptat aquesta possibilitat de treball en comú, de desplegament i desenvolupament d'unes propostes de resolució que fessin efectiva aquesta veu forta que ahir Raimon Obiols adreçava des d'aquesta tribuna. Aquesta actitud unida per al desenvolupament del nostre autogovern. Si

és cert que no està culminat encara el procés autonòmic, i que cal fer un pas endavant d'aprofundiment, els socialistes estem en primera línia per fer aquest pas, i demanem la cooperació, i prestem la col·laboració a totes les forces polítiques —fonamentalment a les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat— per cercar aquesta via que, sens dubte, enfortirà la posició de Catalunya en relació amb aquest desplegament i en relació amb aquest pas endavant necessari, important, de l'Estat autonòmic.

Des d'aquest punt de vista, el Grup Socialista ha sigut el que ha fet aquest esforç durant els últims dies. Lamento que, malgrat el cos doctrinal de les resolucions polítiques que presenta Convergència i Unió en aquestes propostes de resolució, i el cos doctrinal de les resolucions polítiques d'aprofundiment de l'autogovern que presenta el Grup Socialista, no sigui possible —malgrat aquesta similitud— arribar a aquest acord de treball en comú i de construir una sola resolució que, sens dubte, sortiria molt més enfortida de la votació d'aquest Parlament.

Ho lamento. Crec, no obstant això, com deia ahir Raimon Obiols, que és un *impasse* que superarem, perquè, amb dificultats, però ens haurem de posar d'acord. Ens haurem de posar d'acord perquè en aquesta cruïlla de continuïsmes o ralentització de l'aprofundiment de l'Estat autonòmic o d'impuls i pas endavant d'aquest mateix Estat autonòmic, ens hi haurem de trobar en comú.

Des d'aquest punt de vista, el Grup Socialista presenta unes quantes resolucions, la primera de les quals exposo a la seva consideració: es tracta, efectivament, de donar aquest nou impuls de profunditat de l'autogovern de Catalunya a l'Estat, al nou Estat autonòmic, tot afirmant la convivència com a valor fonamental i guia de les actuacions polítiques, socials i cíviques a Catalunya. Per això és necessari el desplegament —creiem nosaltres— de cinc punts: la reforma de l'Administració de l'Estat, tant pel que fa als serveis centrals com els serveis perifèrics, i adequar-la a aquesta realitat autonòmica; fer efectives les competències previstes en l'Estatut, i dotar d'un *status quo* nítid i precís —que, per tant, superi les dificultats i els inconvenients que suposen moltes de les ambigüitats que comporten després recursos d'inconstitucionalitat— la distribució nítida de competències entre l'Estat i la Generalitat; assegurar fórmules de participació i corresponsabilització de les comunitats autònomes i de Catalunya capdavantera en la configuració de la política de l'Estat en un vertader Estat de les autonomies, a través de molts mecanismes; un d'ells, el més essencial, la transformació de l'Estat..., del Senat, perdó, com a vertadera Cambra territorial. Altres mecanismes, com conferències de cooperació, com conferències de consulta, com conferències sectorials entre ambdós departaments del mateix Govern, són per aconseguir aquesta efectiva finalitat que l'Estat autonòmic funcioni de la manera que estem precisant.

Un model —quart punt— d'hisenda autonòmica que aprofundeixi els principis d'autonomia financera, de solidaritat, de suficiència financera per a la Generalitat de Catalunya, i un cinquè punt de potenciació de les corporacions locals, ampliant les seves competències i recursos amb l'orientació —de signe clarament federalista— d'un repartiment de recursos entorn del 50-25-25 entre l'Administració central de l'Estat, la comunitat autònoma i els ajuntaments.

Aquesta, si m'ho permeten, fóra la configuració d'un Estat d'aprofundiment autonòmic, idèntic en el seu funcionament als

Estats més avançats de tipus federal. Per exemple, Alemanya Federal. Aquest seria l'objectiu del Grup Socialista per aconseguir, proposant a tots els grups d'aquesta Cambra aquest treball d'acord i que avui, lamentablement, no pot ser, encara que estem convençuts que en un futur serà absolutament inevitable fer-ho.

Aquesta resolució política es complementa amb una resolució específica, la tercera, entorn al finançament, i aquí voldria fer un incís especial, perquè ens trobem en un moment especial: en el moment de la negociació i el diàleg entre les comunitats autònomes i el Govern de l'Administració central per tal de donar el nou marc de finançament autonòmic. Si en aquest moment importantíssim de la constitució dels nous marcs que resoldran els recursos econòmics necessaris per funcionar les comunitats autònomes, amb plena potència, amb ple vigor; des del moment en què en la Comissió Mixta de Valoracions hi ha acord sobre els grans paràmetres que han de guiar aquesta negociació; des del moment polític, des del moment en què, llegides les resolucions de tots els grups, observem que, entre el Grup de la majoria que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, i el Grup Socialista, gairebé són idèntiques les resolucions entorn al model de finançament que s'ha de renegociar en aquests moments, no podem comprendre —i crec que no ho podrà comprendre tampoc gran part de la societat catalana— quins són els motius que impedeixen a Convergència i Unió donar suport o voler acceptar un treball en comú amb una resolució que —ho repeteixo— ningú podrà negar que sortiria molt més enfortida, molt més enfortida, amb grans majories d'aquesta Cambra, però fonamentalment amb la majoria que dona suport al Govern i amb el Grup Socialista. Per moltes raons, òbvies per a tots vostès, no entenem per què no s'ha volgut fer aquest esforç —que no és ni tan sols de síntesi per la similitud de les dues resolucions— per tal de dotar amb més força la posició catalana en aquesta negociació entorn als temes de finançament.

Fins i tot m'atreveria, senyor President, a demanar al Grup de Convergència i Unió que s'ho repensés, que fes el petit esforç de llegir-se totes dues resolucions i que, veient com veiem nosaltres la necessitat d'aquest acord, d'aquest impuls en comú, volgués, fins i tot, demanar la suspensió dos minuts —no seria necessari més— del Ple del Parlament, i arribar a aquesta posició en comú. Dit d'una altra manera, els ho ofereixo d'una manera molt senzilla: votin, senyors de Convergència i Unió, la resolució de finançament socialista; el Grup Socialista votarà la resolució de finançament del Grup de Convergència i Unió, i ni tan sols els grups haurien de treballar en la seva reelaboració: els serveis centrals de la Cambra són suficients per fer-la, perquè, ho repeteixo, contenen els mateixos criteris, els mateixos elements. Per tant, no comprenem, no comprendríem i no comprendrà la societat catalana com no es vol fer aquest mínim esforç.

Jo lamento que el Grup de Convergència i Unió ens hagi manifestat ja de bell antuvi que, en aquest debat, no votaria cap resolució de cap grup. En tot cas, ho repeteixo i hi insisteixo: prenguin-se amb responsabilitat el tema del finançament; vegin la similitud gairebé idèntica de les dues proposicions, i els ofereixo la fórmula que vostès vulguin perquè surti d'aquesta Cambra una posició comuna que significarà el reflex de les dues propostes de resolució.

Repeteixo que, no fer-ho, és un flac servei a aquest procés de diàleg i de negociació necessari amb l'Administració de l'Estat per tal de dotar de recursos la nostra autonomia. Tenen encara temps per pensar-s'ho d'aquí que es posin a votació aquestes resolucions.

A partir d'aquí, presentem quatre resolucions més que, molt breument, passo a enumerar: una, la de reflex de les mancances de prioritats, d'eixos, de programa, de pressupostos i de calendari polític entorn a l'acció de govern, on ahir el President del meu Grup va sol·licitar la celebració de debats monogràfics. Demanem aquests debats monogràfics que anirem sol·licitant aquí a la Cambra, de la mateixa manera com es va fer el d'Europa, entorn dels temes de formació, de sanitat, d'equilibri territorial, llengua, cultura, agricultura, indústria i medi ambient.

Una altra proposta de resolució, que és per corregir la greu situació de desequilibris territorials i comarcals que existeix a Catalunya, i la situació de menysteniment per part del Govern de la Generalitat sobre l'Administració local de Catalunya. En aquest sentit demanem l'aprovació definitiva de diferents plans: el Pla Territorial General de Catalunya, el Pla d'Espais d'Interès Nacional, el Pla Únic d'Obres i Serveis, recursos que destinaria a finançar i a augmentar substancialment; dotar el pressupost del 92 de fons de cooperació local destinats a municipis de Catalunya, i modificar la legislació urbanística catalana per tal que puguin aprovar, els ajuntaments de més de 50.000 habitants, els seus plans parcials i plans especials.

Una resolució, la cinquena, sobre medi ambient, on es constata la passivitat del Consell Executiu de la Generalitat sobre la greu situació de degradació mediambiental que pateix el nostre país, en deforestació, en rius, en abocadors, en aigües, etcètera. Per tant, una acció contundent que aturi, combati l'agressió territorial i mediambiental que s'està produint. I finalment, una proposta de resolució que creiem molt adient —naturalment, conseqüent amb el debat—, que és en relació amb el pronunciament d'aquest Parlament de Catalunya sobre quelcom en què estic convençut que tots els grups d'aquesta Cambra coincidiran com una necessitat important, i és que prossegueixi amb fermesa, sense vacil·lacions, amb esforç, el camí endegat de la unitat econòmica i monetària i la unitat política europea. En un moment en què convulsions a països d'Europa estan posant en perill, o estan posant de manifest possibilitats d'alentiment d'aquest doble procés importantíssim de construcció europea, sol·licitem d'aquesta Cambra que es pronunciï sense cap mena de recança —com així ho va fer fa uns mesos, com estem convençuts que així ho farà— per tal que el Govern de la Generalitat impulsi, participi, cooperi i faci efectius tots els mecanismes que pugui a través i d'acord amb el Govern de l'Estat per impulsar aquest camí sense retorn que és la unitat política europea i la unitat econòmica europea.

Estic convençut, senyores i senyors diputats, que de l'aprovació d'aquestes resolucions que exposem a la seva consideració, però, del més important, d'aquesta acció comuna en aquest bloc polític de desenvolupament institucional, farem possible que el fet diferencial s'expressés de la seva millor manera: la d'un màxim suport en el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula el Diputat il·lustre senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat sis resolucions que responen —segons el nostre parer— al que han estat els tres aspectes o les tres preocupacions fonamentals del debat parlamentari, i en especial de la intervenció del President del nostre Grup, Rafael Ribó.

Hem cregut especialment oportú i convenient plantejar com a primera resolució que el Parlament de Catalunya ratifiqui allò que va ser la resolució 98/III, del 12 de desembre del 89, sobre el dret del poble català a l'autodeterminació, dret al qual no pot renunciar i que, com a conseqüència, en el moment que ho cregui oportú, i a través de les actuacions previstes en l'ordenament constitucional, plantejar l'increment de les cotes d'autogovern i, en general, adequar la regulació dels drets nacionals a les circumstàncies històriques de cada moment.

El segon bloc o el segon aspecte que ha centrat aquest debat ha estat com millorar l'autogovern de Catalunya; jo diria, des d'un diagnòstic comú a tots els grups de la Cambra, que ha estat la situació d'estancament, avui, de l'autogovern català. Tots hem dit que l'autogovern català necessita un nou impuls, que estem en una nova fase, i possiblement allò que hauria estat avui més útil per a Catalunya hauria estat que aquesta Cambra hagués pogut arribar a un acord de totes les forces polítiques —o, si més no, d'una gran majoria de forces polítiques— en relació amb què? En relació amb quines competències s'han d'incrementar en l'autogovern de Catalunya, amb quins instruments ho hem de fer, i quines vies de l'ordenament constitucional hem de seguir. I això no ha estat així; això no serà així. Per què? Fonamentalment, per una raó: per manca de voluntat política del Grup de la majoria, de Convergència i Unió.

El potencial que ha significat històricament la unitat de totes les forces polítiques de Catalunya, a l'hora de reclamar l'autogovern, a l'hora de reclamar la millora de competències i serveis, repetidament en aquest Parlament es trenca perquè el Grup de la majoria no vol utilitzar aquest gran recurs del poble català.

En aquest sentit, el President Pujol ha fet un diagnòstic de la situació catalana, però ha tingut una total indefinició en plantejar què vol de millora de competències. Quins instruments proposa? Es vol trànsit? És vol protecció civil? Es volen determinades competències de seguretat nuclear? No hi ha hagut ni una sola paraula en relació amb aquests temes.

En aquest sentit, a la resolució segona el nostre Grup planteja en relació amb els temes competencials quatre propostes. Primera: urgir pel traspàs de les competències encara pendents, especialment l'INEM, l'Institut Regional de Seguretat i Higiene en el Treball, competències de turisme, etcètera. En segon lloc, nomenar en el si del Parlament una ponència que en tres mesos estudiï quines competències demanem que, mitjançant l'article 150 de la Constitució, es deleguin a Catalunya. En tercer lloc, fer un altre estudi en el sentit de veure quines lleis de bases, aquest Parlament, en demana la modificació.

Tercera Resolució: el tema del finançament. Quatre idees, quatre idees.

Primera: insuficiència de l'actual finançament, però insuficiència no només econòmica, insuficiència de model. Allò que és més greu de la situació financera de l'autonomia catalana no és només els pocs diners que rebem sinó que és un model que hipoteca el futur i, per tant, insuficiència de model.

Segona: rebutjar de forma clara i explícita en aquest Parlament qualsevol intent de prorrogar l'actual sistema de finançament.

Tercera: definir a llarg termini quina és la nostra proposta de finançament autonòmic.

I nosaltres ho diem clar: concert econòmic solidari, explicat molt esquemàticament. Tots els impostos, els cobra Catalunya, es determina què és passa a l'Estat, i això implica un canvi important de sobirania. El català no seria un «serrell» com ara, sinó que, possiblement, el «serrell» seria si el Ministre de Defensa vol portar la Marta Sánchez al golf Pèrsic i, per tant, caldria negociar: aquest seria el «serrell».

I en aquest sentit, en aquest sentit insistir —insistir— que el model de finançament definitiu ha d'apuntar a una autonomia i suficiència financera i que el tema de la cessió de l'IRPF —cessió, liquidació, recaptació— pot ser una solució transitòria però que hi han possibles solucions parcials al tema de l'IRPF, que ens podrien continuar portant a una situació d'ofegament financer.

Quarta resolució. Creiem que aquesta és una resolució important. Repetidament en aquest Parlament, en nombrosos estudis, s'està dient que el Tribunal Constitucional està fent una interpretació restrictiva de l'Estat de les Autonomies. Això ho hem dit molt. Per què això? Per dues raons: primera, perquè hi han dues concepcions, com a mínim, de l'Estat de les Autonomies: la del Govern central i la de les comunitats autònomes. Segona, perquè hi han multitud de conflictes —multitud de conflictes— que, d'alguna manera, bloquegen el funcionament del Tribunal Constitucional. Què fer al davant d'això? D'entrada, plantejar que el Tribunal Constitucional..., mostrar la nostra preocupació —aquest és el sentit de la resolució que proposem—, que el Parlament de Catalunya mostri la seva preocupació davant de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i en quin sentit el Tribunal Constitucional està acceptant fer extensives les competències de l'Estat a tots els sectors socials i territorials de Catalunya. I això és un eix polític fonamental que pot desvirtuar l'Estat de les Autonomies. I en aquest sentit, què cal fer, davant d'això? Dues coses: primera, incrementar la col·laboració del Consell Executiu amb el Govern central per tal que no es produeixin conflictes, però, fonamentalment, s'ha de fer una segona qüestió ineludible: que el Senat sigui de veritat una Cambra territorial. A Espanya, un dels grans forats polítics de la construcció de l'Estat de les Autonomies és que no hi ha cap instància política avui a Espanya on les comunitats autònomes participin en la formació de la voluntat estatal. No existeix mediació. I això, no ens enganyem, requereix la reforma constitucional; reforma constitucional ordinària. Per què? Insisteixo: perquè el Senat sigui representatiu de les comunitats autònomes; segona, perquè el Senat sigui expressió de la pluralitat nacional, i tercera —hi insisteixo—, perquè les comunitats autònomes participin en la formació de les decisions estatals.

La sisena i última resolució fa referència al que ha estat —hi insisteixo—, des del nostre posicionament polític, el tercer gran tema d'aquest debat: l'acció de Govern. El President Pujol ens té acostumat, en les seves primeres intervencions, a parlar poc de la seva acció de Govern; després ens diu que ja se li preguntarà. És com si un anés a un examen d'història i parlés de matemàtiques dient: ja em preguntaran el que volen saber d'història. Quan el President Pujol ve en aquest Parlament en un debat

d'aquestes característiques, el que ha d'explicar, fonamentalment, són les seves línies d'acció de Govern. I això no ho ha fet, i aquest any ha estat unànime: tota l'oposició i molts mitjans de comunicació han denunciat una manca en el discurs del President Pujol de quines són les seves línies d'acció de Govern i quin balanç n'ha fet.

A la nostra resolució sisena hi ha dotze punts que intenten ser, des de la nostra posició política, aquelles línies d'acció que avui el Govern de Catalunya o no desenvolupa o desenvolupa molt parcialment i que, evidentment, en cap cas, el President Pujol explicita en aquest debat.

Hi ha un primer bloc que va relacionat amb tot el tema del diàleg social, del món laboral; el President ens deia: «És que a Madrid no es posen d'acord amb els sindicats». Jo diria: És que a Catalunya, pràcticament, ni s'hi parla, amb els sindicats. I per tant, creiem que el Govern de Catalunya, un eix fonamental de la seva política ha de ser el diàleg amb els agents socials, especialment amb els sindicats i les associacions empresarials; segona, la necessitat d'una política industrial molt més activa, per part del Govern de Catalunya. En aquests moments existeix una gran passivitat en relació amb una situació que no és d'un mes ni de dos mesos, sinó que des del segon semestre de l'any 90 apunta a un deteriorament industrial preocupant a Catalunya, i estem assistint a com, des de diverses indústries importantíssimes de Catalunya, els mateixos sindicats estan reclamant una intervenció més decidida del Consell Executiu. En aquest mateix sentit, la necessitat que des del Govern de Catalunya es doni suport polític i pressupostari al que ha estat un acord important, tampoc mencionat pel President de la Generalitat, entre els sindicats i els empresaris per tal d'anar a la creació d'un tribunal laboral de Catalunya.

Un segon bloc serien els temes de política territorial, que no en faig esment detalladament perquè han estat àmpliament debatuts: no pla territorial, no política d'habitatge; és possible que un govern a Catalunya avui no determini quina serà la seva política d'habitatge en els propers quatre anys? D'això, ni una sola paraula. Quan tindrem aprovat el Pla d'Espais d'Interès Natural? Ni una sola paraula.

Un tercer bloc faria referència a la necessitat de... Senyors de la majoria, amb les lleis d'ordenació territorial que es van aprovar amb els seus vots, què passa? S'han incomplert tots els terminis que les mateixes lleis diuen amb els seus vots; estem fora de terminis. Descentralització de la Generalitat, prioritat fonamental del discurs del President l'any 1988; presentació de la província única.

Un quart bloc —i acabo— seria tot el tema de la necessitat de fer un pla d'impuls especial de normalització del català, especialment en sectors com el de la justícia i aprofundir en la relació, amb acords, amb convenis, amb els governs del País Valencià i de les Illes en relació amb els temes de la llengua i de la cultura comuna, i la necessitat d'un gran canvi d'orientació de la política de benestar social; el nostre Grup qualifica de clientelar i dual la política de benestar social i en aquest mateix sentit demanar la retirada de les concessions de freqüència..., de FM, perdó: modulada, en el sentit que es torni a fer un altre concurs amb criteris d'objectivitat.

Per últim, creiem preocupant que estem assistint a un desmantellament, en bona part, del circuit català de Ràdiotelevisió Espanyola i que instem que el Consell Executiu prengui totes

aquelles mesures davant del Govern central per tal de consolidar el circuit català de Ràdiotelevisió Espanyola a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana presenta una onzena de propostes de resolució quan enfilem la recta final d'aquest debat, quan tanquem també un període de la nostra història contemporània i tenim ja prou perspectiva per analitzar amb serenor el que ha estat la transició política a l'Estat espanyol.

La Catalunya d'avui ha de moure's en un marc que és conseqüència de pressions i de coacció dels poders fàctics del franquisme i de les autolimitacions de les forces democràtiques que van participar en la confecció d'aquest marc. Els fills que deixem al nostre país —que deia Raimon Obiols—, les noves generacions que pugen, que aniran adquirint un protagonisme més gran, no poden pagar les conseqüències negatives i restrictives d'aquell acord ni ser víctimes de les insuficiències polítiques que arrosseguem de catorze anys ençà. Aquell marc legal que, a través d'uns mecanismes propis de la democràcia nosaltres, en una proposta de resolució, proposem de reformar, és el resultat d'un pacte que amb l'assistència tècnica del 23 de febrer sempre ha tingut una lectura centralista i autoritària. El moment actual aquí coincideix, per primer cop en moltes dècades, amb una conjuntura internacional favorable als drets col·lectius dels pobles, des d'Estònia fins al Québec passant, si nosaltres volem, també per Catalunya. I mentre aquí debatem si tenim o no certes competències, si la majoria parlamentària vol o no tenir-ne més i si el nostre Govern realment governa i ho fa amb encert —i és bo que ho fem i que ho debatem—, a més d'això el món canvia a una velocitat de vertigen i avui ja és possible allò que ahir, és a dir, fa només uns mesos, era presentat com una utopia. Els Estats de base plurinacional de l'est d'Europa es troben en fase de descomposició, i la recomposició de fronteres fa que avui mateix predominin amb pes econòmic i amb pes demogràfic els Estats uninacionals; es tracta d'Estats connectats amb la seva societat, sòlids i eficaços. Per contra, Estats com l'espanyol, l'italià o el francès són Estats de burocràcies inútils, amb un nivell d'identificació simbòlica escàs a la cua del benestar social, la renda *per capita* i l'eficàcia molt per darrere de l'Europa central i nòrdica. I aquesta Europa del sud, llatina i jacobina, és l'Europa més immediata que patim.

En aquest context internacional, que pot trigar molt de temps a repetir-se, si és que la història mai ho fa, no podem restar-ne novament al marge i desapropiar l'oportunitat de replantejar relacions amb Espanya, no sols per pidolar uns diners més, al cap i a la fi els nostres diners, sinó que hem de tenir la decisió d'afrontar aquesta nova etapa per negociar uns objectius que no tornin a limitar ni empobrir el futur de la nostra gent, que és, sembla, la força de Catalunya.

Parlo d'uns objectius que siguin l'expressió de la sobirania a què, com tots els pobles del món, tenim dret. Aquest és, doncs, l'objectiu central de totes les nostres propostes de resolució; un horitzó en què la preservació de la nostra identitat vagi lligada a un model de societat oberta i tolerant, on les persones resolguin els seus problemes quotidians per la via del diàleg i l'eficàcia de l'Administració.

És aquest també l'objectiu de què ens parlava ahir el President? Són aquests també els nous horitzons —per cert, propaganda al títol històric de la revista teòrica dels comunistes catalans—? Perquè no es pot parlar sense angúnies ni complexos de la realitat i el dret de la força de les realitats nacionals.

La nova situació no s'ha de contemplar porugament; el que passa a Europa és capital per a Catalunya: «són legítims els drets dels pobles que a l'est i al centre d'Europa reclamen la seva llibertat», són paraules del President de la Generalitat. I bé, aquests legítims drets, ho són només en una part d'Europa i no a la Mediterrània nord-occidental?

Hem presentat una proposta sobre l'autodeterminació que inclou també el dret democràtic a la independència política, i aquesta és la qüestió. No portem a votació l'exercici del dret ni la conveniència del dret, sinó només el dret, i qui pot oposar-se al dret? Quins arguments democràtics poden alçar-se contra el reconeixement d'un dret democràtic?

Pompeu Fabra —també del món de la física i la química, com l'illustre col·lega senyor Vidal-Quadras—, que tenia, però —a diferència d'aquest—, un cert prestigi com a filòleg, en el seu *Diccionari* definia així el mot «nacionalista»: «Que vol la unitat o independència de la seva nació.» Els nacionalistes de la majoria s'ajusten —diccionari en mà— a la definició de Fabra? Quan els radicals —que no som nosaltres, sinó els diputats de la majoria: «som radicals en la defensa dels drets de Catalunya», va dir el President de la Generalitat un capvespre d'estiu a Lloret—, quan els radicals hagin de votar el dret democràtic a la independència, faran de radicals?, actuaran de nacionalistes?, defensaran els drets democràtics de tots els pobles del món excepte el nostre, excepte el de la seva gent, la força de Catalunya?

«Aquests temes es tracten i es voten al Parlament», han manifestat alcaldes i regidors aquests darrers dies. I bé, doncs, ja som al Parlament, ja parlem d'aquests temes, ja els votem.

«Catalunya és com Lituània»; no ben bé, és bastant més gran. El que sí que queda clar és que Jordi Pujol no és com Landsbergis, perquè pot haver-hi projectes diferents i ritmes diferents, però no oposició al dret. «Som una nació i tenim els drets d'una nació», ens deia el President; doncs si els tenim, reconeguem-los. No demanem, no proposem la independència ni la conveniència de la independència; demanem, els demanem que reconeguin el dret a la independència. Demanem als nacionalistes que votin com a nacionalistes; els demanem allò que ja han fet alcaldes i regidors seus i de tots els altres grups, allò que bona part de les seves bases, de la seva gent esperen de vostès en aquests moments, i si no ho fan, hi tenen tot el dret, fins i tot aquells a qui el seu historial i la seva consciència nacional i democràtica els hauria d'impedir d'oposar-s'hi. En tot cas, no ens tornin a dir mai més a cau d'orella, amb to de complicitat, que no només ens reclamen el dret, sinó que volen, més i tot que nosaltres, l'exercici immediat d'aquest dret.

I no renunciem ara al nostre dret, allò que un dia potser hauríem d'exercir; no hipotequem, ni limitem, ni frenem el nostre futur, no aturem Catalunya amb el nostre vot. Hi ha, al 1991, moltes, moltes maneres de cridar *Viva España!* i tindrem ocasió de comprovar-ho. Hi havia fins ara el que se'n deia el nacionalisme expansiu i el defensiu, l'agressiu i el d'alliberament; probablement a partir d'ara hauríem de parlar també en aquesta Cambra d'un nou nacionalisme: el *nationalismus interruptus*.

Som com Lituània, però no ben bé; som una nació, però ens conformem que això no consti enlloc; tenim una llengua pròpia, però el país funciona, en bona part, amb una altra; tenim els mateixos drets que els altres, però no sols no els exercim, sinó que ni tan sols els reconeixem. No diguin més «sí», «no» i alhora tot el contrari. No engresquin més el personal si al final l'han de deixar com sempre el deixen, a mitges, perquè no deuen ignorar que aquesta és una sensació molt desagradable.

Ramon Aramon, Pere Calders, Josep Maria Llompart, Miquel Martí i Pol, Miquel Tarradell, Enric Valor, Marià Villanagómez, Premis d'Honor de les Lletres Catalanes, i un seguit d'entitats culturals dels Països Catalans publiquen avui un manifest a la premsa del país, que en els seus punts 2 i 8 diu el següent, i acabo: «El procés de canvi iniciat aproxima l'Europa real a l'Europa legal, ja que es basa en la diversitat de llengües, cultures i nacions del continent i en el dret democràtic d'aquestes a intervenir lliurement, sense ingerències exteriors, en la construcció de la nova Europa des de la legitimitat de la pròpia independència nacional. Apellem a la consciència nacional i democràtica dels ciutadans d'aquest país per tal que, per sobre de qualsevol legítim interès de partit, facin valer la seva condició de militants de la nació catalana i l'exerceixin amb la dignitat que l'actual hora d'Europa ens exigeix».

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat il·lustre senyor Domènec Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies. Molt honorable senyor President, en iniciar aquesta intervenció en nom del nostre Grup parlamentari, el de Convergència i Unió, voldria destacar el fet que ens trobem en l'últim debat de política general de la present legislatura.

Emmarcar, doncs, la nostra presentació de les propostes de resolució en aquest moment polític concret, voldria dir que un grup com el nostre, que dona suport —i m'adhereixo a les paraules que va dir ahir el nostre portaveu, Raimon Escudé—, suport entusiasta al Govern, després d'una intervenció del President de la Generalitat en la qual ens parlava d'uns nous horitzons, hem cregut que les propostes que presentem per a debat i votació en aquesta Cambra responien al moment polític actual; amb aquests nous horitzons hi ha la voluntat decidida del nostre Grup de donar suport al Govern, que entenem que al llarg d'aquesta legislatura ha complert el programa pel qual es va presentar a les eleccions i que, a més a més, ha contribuït, d'una manera decisiva, com a principal responsable de la gestió pública a Catalunya, al seu desenvolupament i al millor benestar econòmic i social de tota la població.

Dit això, comprendran vostès que se'ns fa difícil apartar-nos de la línia que ja ens havíem marcat, que és la de manifestar aquest suport a través d'unes propostes de resolució que —entemem— s'adeqüen a allò que el nostre Grup ha entès que ha estat el debat sobre l'orientació política del Consell Executiu.

En la darrera ocasió, es van aprovar prop o més de quinze resolucions, vam fer un esforç, els grups, de trobar punts de contacte i de coincidència, però en aquest moment —repeteix— en què s'obren nous horitzons i s'esgota la legislatura, hem decidit presentar unes propostes concretes, tenint en compte les que ja han presentat altres grups parlamentaris, però que no vo-

tarem, no els hi donarem suport, perquè —repeteix— entenem que en aquest moment precís, votant únicament les que ha presentat el nostre Grup es reflecteix exactament allò que nosaltres creiem que és més destacable d'aquest debat que s'ha produït.

No vol dir que no estiguem d'acord, en part o en gran part, amb algunes que s'han presentat, òbviament no amb aquelles que són crítiques amb l'acció de govern, que de tot hi ha. Per tant, no les enumeraré, però totes aquelles que són crítiques, evidentment, les rebutgem també d'una manera entusiasta. N'hi ha d'altres, però, que potser contenen elements que per a nosaltres serien de votació favorable, però que —ho repeteixo— les trobem millor reflectides en aquelles que nosaltres presentem.

Per exemple, començant per la primera..., la llegiré. Diu: «Primer. El Parlament de Catalunya declara, solemnement, que Catalunya forma part d'una realitat nacional diferenciada en el conjunt de l'Estat, fet que el poble català ha sostingut en tot moment, tant des de les seves forces polítiques, de les institucions culturals i civils del país, com des de la consciència de la majoria dels seus ciutadans i ciutadanes.» El punt 2: «Es felicita que a l'est i al centre d'Europa les nacions fins ara oprimides estiguin recuperant la seva llibertat i es congratula que això demostra que l'afirmació de la pròpia identitat constitueix un dels motors humans més poderosos i positius.»

Però, en arribar a la tercera ens trobem en aquells casos que poden servir d'exemple del perquè no votem a favor d'altres resolucions; la tercera, per exemple, podríem votar la que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i que ja es va votar, en aquest Parlament, sobre el dret a l'autodeterminació, però és que no ens cal, ja ho hem votat, ja ens refermem; el nostre vot en contra no serà per desdir-nos d'allò que hem dit, sinó perquè entenem que el nostre punt número 3 va més enllà.

El punt número 3 de la nostra proposta de resolució dibuixa aquell exercici del dret a l'autodeterminació que creiem que pot servir per als interessos nacionals de Catalunya a mitjà termini dins del context europeu; i la llegiré: «3. Constata que la recuperació de les llibertats nacionals en el desplegament del dret a l'autodeterminació ha de configurar de manera decisiva la nova realitat de l'Europa dels pobles en la qual Catalunya vol participar des de la seva personalitat nacional diferenciada.»

Per tant, quedarà clar que quan ens oposarem a la proposta de resolució d'Iniciativa per Catalunya no ens desdim d'allò que vàrem votar —que ens hi refermem en aquest moment—, sinó que entenem que en el moment precís actual, davant d'aquests nous horitzons que va definir el President de la Generalitat és aquella que convé, perquè desplega cap on volem anar, quin és el nostre objectiu a mitjà termini en l'exercici d'aquest dret a l'autodeterminació.

Passem a la segona proposta de resolució, que és sobre el finançament. Aquesta també és un exemple d'allò que he intentat manifestar sobre la conveniència que el nostre Grup entén de votar les nostres. És cert que és molt similar a la del Grup Socialista, molt similar —la nostra té set punts, la del Grup Socialista en té vuit—, però entenem que la nostra reflecteix més exactament allò que convé en aquest moment precís, perquè, per exemple, en el punt número 8 de la proposta socialista es diu: «Establiment de mecanismes de coordinació pressupostària entre les comunitats autònomes i l'Estat». No volem dubtar —no en dubtem, vaja!— de la intencionalitat del Grup Socialista en

introduir aquest paràgraf, però la veritat és que nosaltres, el nostre Grup està una mica escaldat de l'ús que se'n fa des d'altres instàncies de la paraula «coordinació»; simplement es tracta d'això.

I jo em pregunto, si estem bàsicament d'acord, tan difícil és que el Grup Socialista recolzi la proposta del grup governamental? És que el Govern, que ha d'anar a negociar aquest sistema de finançament, no ha de comptar amb el suport unànim, si és possible, de tota la Cambra? És que fa tan difícil a un grup de l'oposició reforçar el govern legítim, el de Catalunya, en la seva negociació en una cosa en la qual estan bàsicament d'acord? És que «oposició» és «oposar-se»?

En aquest cas concret, jo demanaria a tots els grups de la Cambra que en aquest punt pogués haver-hi unanimitat. Repeteixo, no es desvia essencialment de cap de les propostes presentades pels altres grups, i em sembla que és un exercici responsable d'oposició donar suport al Govern que té l'encàrrec, precisament, de negociar aquest nou sistema de finançament, tenint present la gravetat del moment. És un moment en el qual Catalunya exigeix allò que li correspon —perquè ho marca l'Estatut—, un finançament suficient amb automatisme, que es pugui desenvolupar el nostre autogovern.

Els he de dir que dintre de la nostra coalició i del govern, en el cas que —no esperem que fracassés aquest intent—..., ens plantejaríem d'una manera molt seriosa la possibilitat d'estudiar un model de concert.

Nosaltres entenem que és l'última oportunitat que tenim que realment des del govern de l'Estat s'atenguin les justes reivindicacions, aquelles que marquen l'Estatut i la Constitució, i, per tant, necessitem, ja no únicament el Govern, sinó el país, que aquesta resolució sortís d'aquesta Cambra aprovada per unanimitat. Ho repeteixo, faig una crida als grups de l'oposició perquè si, com ja s'ha dit, no hi ha diferències substancials, crec que el Govern té legítim dret —evidentment també hi ha la legitimitat de no escoltar el nostre prec— de sortir reforçat d'aquesta Cambra amb una proposició votada unànimement, que crec que seria positiva de cara a allò que tots volem: un finançament suficient, etcètera.

Hi ha una tercera proposta de resolució que fa referència concreta al finançament de la sanitat, vostès ja saben que és un mal endèmic del finançament de Catalunya, malgrat que de vegades hi ha hagut aquí diversitat d'opinions. Al final, el mateix Govern ens ha donat la raó sobre les xifres que nosaltres, diguem-ne, presentàvem aquí davant la Cambra, però sobretot hi ha el tema aquell que l'INSALUD no gaudeix normalment de recursos suficients pressupostaris, s'han de fer suplementos de crèdit, i llavors nosaltres cobrem allò que ens correspon..., fins i tot amb anys de retard, i això ens produeix unes càrregues financeres que fan, doncs, molt feixuga la tasca de la sanitat pública, de la sanitat en general, a Catalunya. Per tant, aquest és un tema que per a nosaltres és important, i per això l'hem posat en un apartat diferenciats.

Després, hi ha una quarta proposta de resolució, en la qual s'inclouen els quatre punts essencials d'aquest nou horitzó que marcava el President de la Generalitat en el seu discurs. La llegiré, perquè és molt breu. Diu: «El Parlament de Catalunya reclama, u, que el Govern efectiu a Catalunya sigui molt preponderament el Govern de la Generalitat» —dit a la inversa, seria que allò que essencialment no sigui competència de

l'Estat pugui ser exercit pel Govern de Catalunya—; el dos, «que es reforci i es garanteixi més plenament l'estatus jurídic del català, recuperant el caràcter exclusiu de la competència en cultura»; tres, «que s'avanci pel camí de la suficiència de l'autonomia financera, potenciant els ingressos propis» —ja l'hem desenvolupat en l'altra proposta de resolució; aquí simplement és per fer-ne referència, per seguir el fil conductor de les quatre propostes del President del nostre Govern—, i quatre, «que la Constitució i l'Estatut siguin interpretats de manera que les competències exclusives no siguin retallades per lleis de caràcter bàsic o altres mecanismes.»

També dins del moment polític actual, ens ha semblat oportú presentar una proposta de resolució, la número cinc, que fa referència a la política medioambiental. Perquè la novetat —des de l'últim debat de política general a l'actual— és que s'ha creat aquesta Conselleria. Vull dir-los que, òbviament, si aquí s'hagués fet un debat sobre política medioambiental —i quan es produeixi—, el nostre Grup hauria presentat una proposta de resolució molt més completa, tocant molts més temes d'aquells que avui dia són prioritaris en la política medioambiental. Simplement, el que hem volgut amb aquesta proposta de resolució és posar èmfasi en la creació d'aquesta Conselleria, en el propòsit decidit del nostre Govern, al qual el nostre Grup parlamentari dona ple suport, sobre aquesta política mediambiental. Es fan uns compromisos mínims, allò mínim al qual nosaltres volem arribar: per exemple, quan es parla que els municipis amb població superior a dos mil habitants estiguin connectats a una estació depuradora, pressuposa, òbviament, que hi hagi, diguem-ne, la xarxa a les conques corresponents. Per tant, més aviat l'haurien d'interpretar com una moció que indica la voluntat del nostre Grup de donar suport al Govern en el reforçament de la seva política medioambiental —i, ho repeteixo, d'un debat de política específica medioambiental se n'haurien deduït unes altres propostes de resolució molt més concretes.

Amb el prec, doncs, que s'hi sumin, a aquelles que tinguin a bé, a les nostres propostes, però fent especial èmfasi en la nostra proposta de resolució número dos, sobre el finançament, anuncio una altra vegada la voluntat del nostre Grup de donar suport amb el nostre vot a les propostes que nosaltres mateixos hem presentat.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) El senyor Clotas, per què demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, per un aclariment que crec que facilitarà les votacions.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. CLOTAS: He entès bé —i ho pregunto al Portaveu del Grup de Convergència i Unió— que, sense el punt vuitè de la resolució del finançament autonòmic —que és idèntica, com ell ha dit, en els conceptes, a la de Convergència—, votarien aquesta resolució? Perquè el Grup Socialista, si fos així, estaria disposat a retirar aquest punt vuitè, en benefici d'allò que el Portaveu de Convergència i Unió i jo mateix hem insistit aquí, sobre com seria positiu que la resolució del finançament tingués el suport d'una amplíssima majoria, i en benefici també de la identitat comuna de les dues propostes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Sesmiolo...

El Sr. SESMILO: Perquè quedi clar, senyor President, per a nosaltres és un exemple, el més..., diguem-ne, clar, de diferenciació. Evidentment, hi ha altres matisos que diferencien les dues propostes, però entenem que precisament la nostra és la que més s'adequa a allò que el nostre Grup té voluntat de votar (*remor de veus*) i que, per tant, diguem-ne, serà l'única que votarem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Passem a les votacions de les propostes. Les votarem globalment, si no és que es demana votació separada d'algun punt. (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) El senyor Latorre demana la paraula?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, per retirar la proposta de resolució número 1 de la nostra Agrupació parlamentària.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, queda retirada.

Es vota, doncs, solament la segona.

Vots a favor d'aquesta proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Se sotmeten a votació les propostes del Grup Parlamentari Popular.

Vots a favor? (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Sí?

El Sr. SAURA: Votació separada de la proposta de resolució número 3. Votació separada de la número 3, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs votarem...

El Sr. CAROD-ROVIRA: I la número 4, també. Votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Separada. Molt bé. Doncs votem... una per una? (*Remor de veus.*) Farem més gimnàstica.

Es vota en primer lloc, doncs, la primera del Grup Parlamentari Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La primera proposta ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 71 en contra i 46 abstencions.

Es passa a la segona proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat ha estat igual que l'anterior: 3 vots a favor, 71 en contra i 46 abstencions.

Proposta número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta tercera proposta ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 101 en contra i 6 abstencions.

La quarta i darrera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació la proposta del Grup Parlamentari Mixt, d'Esquerra Catalana.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, demanaríem votació separada del punt cinquè.

El Sr. PRESIDENT: Punt cinquè. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Crec que serà més efectiu una per una, perquè, en tot cas, jo demanaria la primera i la tercera d'una manera, les altres tres diferents... Per tant, demanaríem una per una, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs es voten separadament. El primer punt de la proposta d'Esquerra Catalana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 13 vots a favor, 69 en contra i 43 abstencions.

Es vota a continuació el segon punt.

Vots a favor? (*Fora remor de veus.*) Silenci.

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat també ha estat de 13 vots a favor, 69 en contra i 43 abstencions. Per consegüent, queda rebutjat aquest segon punt.

El tercer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 69 en contra i 42 abstencions.

El quart punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El quart punt ha quedat rebutjat per 14 vots a favor, 109 en contra i 3 abstencions.

Votem el cinquè i últim.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 3 vots a favor, 116 en contra i 7 abstencions.

Passem ara a les propostes del Grup Socialista. Es voten totes conjuntament. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) No? El senyor Saura?

El Sr. SAURA: Demanaríem votació separada de la resolució número 1 i de la resolució número 3.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament, 1 i 3? Doncs es voten en primer lloc aquestes, la 1 i la 3 de les propostes... (*L'I. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Sí, senyor...

El Sr. CAROD-ROVIRA: A veure, si és possible: la número 6.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, 1 i 3 en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

A continuació, es voten les propostes 4 i 5, i la 2; 2, 4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Ara es vota la sisena proposta, que és l'última, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a les propostes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Conjuntament?

Senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: En tot cas només, senyor President, si en la proposta segona es pogués votar separadament l'apartat c).

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs es vota...

El Sr. CURTO: Senyor, senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CURTO: A la seua dreta. Votació separada de la primera de les propostes.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, en tot cas, pel Grup Socialista, es desitjaria votació separada de la proposta sisena i, dins de la proposta sisena, demanarem votació separada d'un punt, que fora el punt novè; el punt nou té tres apartats, a), b) i c). Doncs, el punt nou a part; la desena per un costat i el punt nou, a part.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, procedim a la votació separada del punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 13 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'apartat c), del punt segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat c) de la proposta segona, del Grup d'Iniciativa, ha quedat rebutjada per 49 vots a favor, 72 en contra i 5 abstencions.

A continuació votem les propostes 2, 3, 4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 14 vots a favor, 109 en contra i 3 abstencions.

A continuació votem l'apartat novè, de la proposta sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat rebutjat per 13 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta de la proposta sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació es passa a les votacions de les propostes de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Globalment?

Senyor Latorre?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President; demano votació separada de l'onzena i última.

El Sr. PRESIDENT: De l'onzena?

El Sr. LATORRE: Onzena, onzena.

El Sr. PRESIDENT: De la darrera.

El Sr. LATORRE: Darrera.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO: Senyor President? Senyor President, votació separada de la primera, de la novena i de l'onzena; estes tres juntes.

El Sr. PRESIDENT: Separada, conjuntament?

El Sr. CURTO: Conjuntament. (*Pausa.*) Primera i novena, i onzena.

El Sr. PRESIDENT: I onzena, que ja ha estat demanada separada.

El Sr. CURTO: Sí, però la primera, no!

El Sr. PRESIDENT: Com? Una per una? Molt bé. Una per una.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En la resolució quarta demanaríem votació separada...

El Sr. PRESIDENT: Escolti, no, si ja han demanat... ah!, a més una subdivisió. Va, endavant. (*Remor de veus.*)

El Sr. SAURA: ...fins al paràgraf que acaba amb «i sostinguda per la societat civil catalana».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, passarem a votar, en primer lloc, la número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta primera proposta ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 114 en contra i 7 abstencions.

Votem el punt segon o la proposta segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 114 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la proposta tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la proposta número quatre –amb o sense?– sense l'expressió «i sostinguda per la societat».

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No? (*Remor de veus.*) Ah!, parant a aquí. Molt bé, fins «aquí», es vota ara fins «aquí»; del punt quatre.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la proposta número quatre ha quedat rebutjada per 12 vots a favor i 113 en contra. I decau l'altra alternativa.

De manera que passem a la cinquena proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

La sisena proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La sisena proposta ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Es passa a la setena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La setena proposta ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

La vuitena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La vuitena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 69 en contra i 47 abstencions.

La novena, a continuació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La novena proposta ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 114 en contra i cap abstenció.

La desena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La desena ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Votem la darrera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 114 en contra i 9 abstencions.

Es voten a continuació les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Conjuntament? (*L'I. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*) Sí?

El Sr. CURTO: Senyor President, votació separada de la primera i, dins de la primera, votació separada dels tres punts.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Molt bé. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, votació separada de la segona.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, passem a les votacions.

En primer lloc, el primer punt de la proposta primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt de la proposta primera ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Se sotmet a votació el punt 2 de la proposta primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la proposta primera ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Seguidament, el tercer punt de la proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat aprovat per 74 vots a favor, 3 en contra i 49 abstencions.

A continuació, la proposta segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La segona proposta ha quedat aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota la resta de propostes: tercera, quarta i cinquena, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat aprovades per 72 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions.

Hi cap un torn d'explicació de vot. Senyor Higini Clotas, té la paraula pel Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: Molt breument, senyor President, i de l'escó estant, per explicar el vot favorable del Grup Socialista a tot un conjunt de propostes de resolució que reflecteixen l'aspecte crític a l'acció de govern de la Generalitat, amb detall, algunes d'aquestes propostes, coincidint amb la sollicitud de debats per part nostra; per tant, votació afirmativa a aquest conjunt de propostes que eren coincidents.

Vot negatiu a un bloc de propostes que defineixen un desenvolupament per a Catalunya que el Grup Socialista està convençut que no convé per al nostre país, i que difereix del projecte que nosaltres hem estat proposant i proposem.

I una tercera explicació, sobre la votació de la proposta de finançament número 2, presentada pel Grup de Convergència i

Unió. El Grup Socialista ha explicat abans que eren dues propostes nítidament coincidents. Estem de nou convençuts que hauria sigut molt millor, senyores i senyors diputats, que aquesta resolució hagués sigut presentada i votada pels dos grups, les dues resolucions. No obstant això, el Grup de Convergència i Unió, inexplicablement, ha continuat tancat a no admetre aquest suport d'enfortiment en una posició per Catalunya. En tot cas, el Grup Socialista, per patriotisme i per seriositat, ha donat suport a aquesta proposta de Convergència i Unió sobre el finançament que, ho repeteixo, era idèntica a la del Grup Socialista. Creiem que amb això, més enllà dels anhels partidistes i separadors entre els grups parlamentaris, fem un servei al poble de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clotas.

El senyor Saura, pel Grup d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En primer lloc, dir que, el que han estat els resultats de les resolucions i el posicionament del Grup de la majoria no es correspon amb el que ha estat el to del debat i, fins i tot, la intervenció del President de la Generalitat. En aquest sentit, dir que el nostre Grup ha votat positivament i afirmativament totes aquelles iniciatives que, en definitiva, impulsen l'acció del Govern de Catalunya; que ens hem abtingut en les propostes de model d'Estat de la resta de grups i, en concret, a la proposta del model de finançament que ha presentat el Grup de la majoria, perquè entenem que es fa una proposta ambigua, que no es diu en quina direcció ens orientem, i que calia en aquests moments, en portes d'una negociació importantíssima per al futur de Catalunya, concretar quins són els aspectes de finançament importants.

Dir, d'altra banda, que creiem que la síntesi, el debat d'aquests tres dies hauria estat possible concloure'l amb unes resolucions que fossin la síntesi de les diverses aportacions dels grups; que això no ha estat així —hi insistim— per la posició del Grup de la majoria i que, en aquest sentit, el nostre Grup s'ha abtingut en totes les votacions que fan referència a les resolucions que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i deu minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

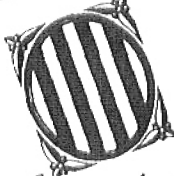
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

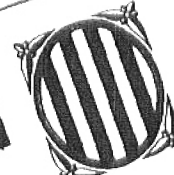
El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

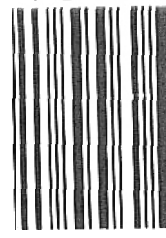
Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impressor per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

10403

0 770213 798001